

நட்பு

நமது வாழ்வில் நட்புக்கென்று ஒரு தனி இடமுண்டு. உறவினர்களை விடவும் நண்பர்களையே அனைவரும் நேசிப்பர். நண்பர்களைத் தோழன், மித்திரன், சிநேகிதன் என்றும் கூறுவர். நமது எண்ணங்களுடனும் குணங்களுடனும் ஒத்திருப்பவர்களையே நாம் பெரும்பாலும் நண்பர்களாக ஏற்றுக்கொள்வோம்.

இதனையே 'உன் நண்பன் யார் என்று கூறு, உன்னைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்' என்று பெரியவர்கள் கூறுவர். அதனால் தான் வள்ளுவரும் நட்பின் பெருமையை நான்கு அதிகாரங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை 'நட்பு' 'நட்பு ஆராய்தல்' 'தீ நட்பு' 'கூடா நட்பு' போன்றவையாகும்.

முகமகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமன்றி அகம் மகிழவும் நட்பு கொள்ள வேண்டும். நண்பனுக்குத் தீங்கு நேரும் பொது 'உடுக்கை இழந்தவன் கை போல' உதவ வேண்டும்.

அரசன் அமைச்சரின் அறிவுரையை கேட்பது போல நண்பனின் அறிவுரையைக் கேட்க வேண்டும். சினம் கொள்ளக் கூடாது. தவறு செய்யும் போது இடித்துரைத்து நல்வழி காட்ட வேண்டும்.

நண்பர்கள் என்றவுடன் நமக்கு கர்ணன்-தூரியோதனன், பிசிராந்தையார்- கோப்பெருஞ்சோழன், அதியமான்- ஓளவையார், பாரி-கபிலர் போன்றோர் நினைவிற்கு வருவர். நாமும் அவர்களைப் போல நட்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாய் இருக்க வேண்டும்.

சில வருடங்களுக்கு முன் கடிதங்கள் வழியாக நண்பர்களிடம் உரையாடுவர். அவர்களை நேரில் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். அத்தகைய நண்பர்களை 'பேனா நண்பர்கள்' என்பர். இன்றும் பேஸ்புக் என்னும் முகநூல் வழியாக பலரிடமும் நட்பு பாராட்டுகிறோம். எத்தனை நண்பர்கள் என்பதை விட உண்மையான நண்பர்கள் எத்தனை பேர் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

